

- chodzi o nową publiczność, której udostępnia się utwór, tj. publiczność, której autor utworu nie uwzględnił, gdy zezwalał na skorzystanie z utworu w drodze publicznego udostępnienia, chyba że następcze udostępnienie odbywa się przy wykorzystaniu innych technicznych sposobów przekazu, które odróżniają się od tych dotyczących pierwotnego udostępnienia oraz
- nie jest pozbawione znaczenia, czy dane korzystanie służy celom zarobkowym, czy publiczność jest na to udostępnienie przygotowana, a nie jedynie „uchwycona” przypadkowo, przy czym nie jest to bezwzględna przesłanka publicznego udostępnienia?
- 2) Czy w przypadkach takich jak w sprawie w postępowaniu głównym, w których prowadzący ośrodek rehabilitacyjny instaluje w swoich lokalach odbiorniki telewizyjne, do których przesyła sygnał nadawczy i w ten sposób umożliwia odbiór programów telewizyjnych, kwestię, czy ma miejsce publiczne udostępnienie, należy badać zgodnie z pojęciem „publicznego udostępnienia” z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 lub z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115, jeżeli umożliwienie odbioru programów telewizyjnych dotyczy praw autorskich i praw pokrewnych wielu uczestników, w szczególności kompozytorów, autorów tekstów oraz wydawców muzycznych, a także wykonawców, producentów fonogramów oraz autorów utworów mówionych, jak również ich wydawców?
- 3) Czy w przypadkach takich jak ten w sprawie w postępowaniu głównym, w których prowadzący ośrodek rehabilitacyjny instaluje w swoich lokalach odbiorniki telewizyjne, do których przesyła sygnał nadawczy i w ten sposób udostępnia swoim pacjentom odbiór programów telewizyjnych, ma miejsce „publiczne udostępnienie” zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 lub też zgodnie z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115?
- 4) Jeżeli w przypadkach takich jak ten w postępowaniu głównym publiczne udostępnienie w tym znaczeniu zostanie stwierdzone: czy Trybunał podtrzymuje swoje orzecznictwo, zgodnie z którym w przypadku udostępnienia podlegających ochronie fonogramów przez radio pacjentom w gabinecie dentystycznym (zob. wyrok SCF z dnia 15 marca 2012 r., C-135/10⁽³⁾) lub w innych podobnych instytucjach nie ma miejsca publiczne udostępnienie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 376, s. 28).

⁽³⁾ EU:C:2012:140

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny
w Warszawie (Polska) w dniu 9 marca 2015 r. – Biuro podróży „Partner” Sp. z o.o, Sp. komandytowa
w Dąbrowie Górniczej przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

(Sprawa C-119/15)

(2015/C 198/24)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Biuro podróży „Partner” Sp. z o.o, Sp. komandytowa w Dąbrowie Górniczej

Strona pozwana: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 6 ust. 1 i art. 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ w zw. z art. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów⁽²⁾ stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem sądu i wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy, który nie brał udziału w postępowaniu zakończonym wpisem do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, za działanie bezprawne, stanowiące w świetle prawa krajowego praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stanowiące podstawę nałożenia kary pieniężnej z tego tytułu w krajowym postępowaniu administracyjnym?
- 2) Czy w świetle art. 267 akapit 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej sąd drugiej instancji, od orzeczenia którego, wydane na skutek rozpoznania apelacji, przysługuje skarga kasacyjna, taka jak przewidziana w polskim kodeksie postępowania cywilnego, jest sądem, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, czy też sądem takim jest Sąd Najwyższy, właściwy do rozpoznania skargi kasacyjnej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293.

⁽²⁾ Dz.U. L 110, s. 30.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 stycznia 2015 r. w sprawie T-58/13, Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE i Kazino Aigaiou AE/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 marca 2015 r. przez Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE i Kazino Aigaiou AE

(Sprawa C-131/15 P)

(2015/C 198/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE i Kazino Aigaiou AE (przedstawiciel: S. Pappas, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Grecka i Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 stycznia 2015 r. w sprawie T-58/13 Club Hotel Loutraki i in./Komisja;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 6777 wersja ostateczna z dnia 3 października 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.33988 (2011/N) – Grecja – Zasady rozszerzenia przysługującego OPAP wyłącznego prawa eksploatacji trzynastu gier hazardowych i udzielenie wyłącznej licencji na eksploatację 35 000 urządzeń do wiedeoloterii na okres dziesięciu lat;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 stycznia 2015 r. w sprawie T-58/13 Club Hotel Loutraki i in./Komisja, którym Sąd oddalił zarzuty podniesione przez wnoszących odwołanie w celu stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2012) 6777 wersja ostateczna z dnia 3 października 2012 r. w sprawie „pomocy państwa SA.33988 (2011/N) – Grecja – Zasady rozszerzenia przysługującego OPAP wyłącznego prawa eksploatacji trzynastu gier hazardowych i udzielenie wyłącznej licencji na eksploatację 35 000 urządzeń do wiedeoloterii na okres dziesięciu lat”.